

доходів від реалізації своїх послуг. Ті підприємства, що надають послуги конкретним споживачам і відповідно отримують дохід, функціонують на засадах самоокупності та прибутковості [2, 3].

Вищенаведене призводить до зниження інвестиційної привабливості сфери життєзабезпечення, ефективності функціонування та конкурентоспроможності підприємств галузі, погіршення якості послуг, що надаються ними, відсутність економічних стимулів зниження витрат при наданні послуг (у виробництво послуг закладаються практично всі валові витрати, відповідно, чим вони вищі, тим вище прибуток підприємств), та в цілому перешкоджає можливостям розробки і реалізації власної політики та стратегії розвитку.

1. Аверкина М.Ф. Забезпечення стійкого розвитку міст та агломерацій: теорія, методологія, практика: [монографія] / М.Ф. Аверкина. – Луцьк: РВВ Луцького НТУ, 2015. – 496 с.

2. Карлова О.А. Визначення ступеню підготовленості та елементів стратегії управління міського комплексу до інноваційних змін / О.А. Карлова / Науковий вісник БДФЕУ, 2014. – № (27) 2014. – С. 383-391. – Серія: Економічні науки.

3. Стратегія розвитку України у період до 2020 року: Проект: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : http://www.me.gov.ua/fi le/link/130099/fi le/Strat_02_03_09.rar

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТА ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ ОРГАНІЗАЦІЇ

Дишкант В.В.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

У даний момент вже стало аксіомою твердження, що інноваційна діяльність є запорукою економічного росту не тільки окремої організації (підприємства), але й країни в цілому. Інноваційність стає невід'ємною рисою сучасного бізнесу, оскільки активне впровадження нововведень у сучасних умовах функціонування ринкової економіки стало головною «зброєю» у конкурентній боротьбі. Відсутність належної уваги до інноваційної діяльності на рівні організації гальмує розвиток останньої, призводить до її технологічного та економічного відставання, послабляє його ринкові позиції [1].

Метою роботи є визначення основних складових управління інноваційною діяльністю та інноваційними процесами в організації.

У сучасних умовах інноваційна діяльність в тій або іншій мірі властива будь-якої організації. Навіть якщо організація не є лідером на ринку інновацій, то рано чи пізно вона неодмінно зіткнеться з необхідністю проводити заміну морально застарілих технологій і продуктів. Таким чином, питання управління інноваційною діяльністю є актуальними.

Інноваційний процес – процес перетворення наукового знання в інновацію, яка задовольняє нові суспільні потреби; послідовний ланцюг дій, що охоплює всі стадії створення новинки та її впровадження у практику. Під час інноваційного процесу не тільки створюються очікувані інноваційні продукти, а й можуть виникати супроводжувальні інновації, які є побічним результатом креативної (творчої) інноваційної діяльності на певному її етапі.

Дослідження класифікації інноваційних процесів спрямоване на пізнання можливостей визначення ресурсного забезпечення, зокрема інформаційного, щодо управління інноваційною діяльністю. За ступенем інноваційної дії на всі сфери суспільної життєдіяльності нововведення можуть бути класифіковані різним чином.

Сучасні інноваційні процеси досить складні, і вимагають проведення аналізу закономірностей їх розвитку. І тому необхідні фахівці, займаються різними організаційно-економічними аспектами нововведень – інноваційні менеджери [2].

Модель інноваційного процесу в окремо взятій організації охоплює шість етапів.

1. Виявлення потреби у нововведенні (виявлення і аналіз проблеми, усвідомлення потреби в нововведенні, переконання членів організації у необхідності нововведення).

2. Збирання інформації про можливі нововведення, які забезпечать розв'язання проблеми (пошук інформації щодо способів розв'язання подібних проблем, виявлення варіантів інноваційних рішень).

3. Оцінювання інноваційних проектів за критеріями здійсненості і економічної доцільності (розроблення інноваційних проектів, оцінювання прогностичних результатів впровадження кожного проекту, вибір інноваційного проекту).

4. Прийняття рішення про впровадження інновації (рішення про доцільність впровадження відібраного інноваційного проекту, ухвалення рішення вищим керівництвом).

5. Впровадження нововведення (пробне впровадження; повне впровадження; використання).

6. Інституціоналізація нововведення (рутинізація, модифікація, дифузія) [3].

Недостатня інноваційна спрямованість розвитку організацій робить їх неконкурентоспроможними. Саме тому в умовах трансформаційних процесів, що відбуваються в економіці України, особливу значущість набуває управління розвитком організації на інноваційній основі. Але підвищення конкурентоспроможності організації неможливе

без комплексної модернізації системи управління нею, тому потрібно впроваджувати нові методи управління організацією, які враховували б особливості сучасної економічної ситуації та були б чутливими до впливу зовнішніх та внутрішніх ризиків.

1. Величко О. Г. Інноваційна діяльність у сферах техніки, технології, технічного регулювання і забезпечення якості: підручник / О. Г. Величко, А. М. Должанський, Л. М. Віткін, О. Е. Янішевський, Д. Ю. Клоєв. – Донецьк: Свідлер, 2010. – 394 с.

2. Князь С.В. Фінансовий менеджмент / С.В. Князь, Н.Г. Георгіаді, О.В. Князь. – Львів : Видавництво Національного ун-ту «Львівська політехніка», 2006. – 184 с.

3. Ястремська О. М. Моделювання оцінки інвестиційної привабливості промислових підприємств в умовах трансформації економіки / О. М. Ястремська // Проблеми науки. – 2005. – № 11. – С.20-28.

УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

Комарницька Г.І.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

Управління соціально-економічним розвитком підприємств в динамічних умовах структурно-організаційних трансформацій національної економіки, активізації інвестиційно-інноваційної діяльності вітчизняних підприємств є актуальною, складною і багатогранною проблемою. Для її ефективного вирішення слід використовувати дієві засоби економічного оцінювання доцільності, результативності і ризиків соціально-економічних перетворень, а також сучасні методи управління.

Метою роботи є узагальнення й систематизація теоретичних основ управління соціально-економічним розвитком підприємства.

Соціально-економічний розвиток – складний суперечливий процес, у якому взаємодіють позитивні і негативні фактори, а періоди прогресу змінюються періодами регресу. Політичні і військові потрясіння, соціальні конфлікти, екологічні катастрофи можуть призупинити розвиток економіки будь-якої країни, відкинути її на кілька десятиліть назад, а іноді привести і до остаточної загибелі, як це було з древніми цивілізаціями [1].

Ознаками соціально-економічного розвитку підприємства слід вважати:

- в економічній сфері: економічний ріст – кількісний і позитивний бік розвитку економічної системи, що характеризується розширенням її масштабів (нарощення обсягів виробництва та реалізації продукції, розширення частки ринку, підвищення рівня доходів підприємства);
- структурні зрушення – це зміни, пов'язані з переходом до нові-